

A szentekről könyveket írnak, történeteket mesélnek. Keresztelő Jánosról a legjelentősebb könyv, a Szentírás emlékezik meg. Ezért kiemelten oda figyelünk az ő életpéldájára. Születésekor a szomszédok azt kérdezték: „mi lesz ebből a gyermekből.” Ma a vértanúságának napján látjuk, hogy kivé lett, Isten hírnöke, vértanúja.

„Heródes parancsot adott és elfogatta Jánost. Megkötöztette őt a börtönben Heródiás miatt, aki a testvérének, Fülöpnek volt a felesége, de ő feleségül vett. Heródes a születésnapján lakomát rendezett.... . Heródiás lánya táncolt nekik...Bármit kérsz, megadom neked, akár az országom felét is!.....Azt akarom, hogy rögtön add nekem egy tálon Keresztelő János fejét. A király elsomorodott, de az esküje és az asztaltársak miatt nem akarta kedvét szegni. Rögtön elküldte a hóhért, megparancsolta, hogy hozzák el a fejét egy tálon.” Keresztelő János élete feláldozás árán is kiállott Isten ügyéért, a vallott értékekért.

A keresztény értékekért nekünk is áldozatot kell vállalnunk. Nem mindig rendkívüli dolgokra kell gondolnunk.

Mindannyiunk környezetében vannak olyan emberek, akik tudatos, vagy éppen akaratlanul hibáinkra, bűneinkre figyelmeztetnek. Nem könnyű ezt tudomásul vennünk. Azonban azzal, hogy nem hallgatjuk meg őket, haragszunk rájuk, csak a lelkiismeretünket próbáljuk elaltatni.

Szent Ferenc: A türelemről

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hivatnak[1]. Isten szolgája mindaddig nem láthatja, mennyi türelem és alázatosság lakozik benne, amíg minden kedve szerint történik.

Amikor eljön az idő, hogy akiknek kedvében kellene járniok, ellenére cselekszenek, amennyi türelmet és alázatosságot mutat akkor, annyi lakozik benne és nem több.” XIII. Intelem

Azok, akik ellenünk cselekszenek hasznunkra lehetnek, azzal hogy kiprovokálják belőlünk a már megszerzett lelki értékeket, és önmagunk áltatása nélkül, mintegy tükörben láthatjuk, hogy hol is tartunk valójában. A mi tökéletességünk messze jár még Keresztelő Jánosétól, Isten kegyelmi segítségével mégis reményünk lehet, hogy apró lépésekkel előre haladunk a keresztény életutunkon.

Az ünnep neve régiesen **Nyakavágó vagy Nyakavesztő János, Szent János nyakavágás**
a , latinul Dec
ollatio

S. Johannis Baptistae

. Az ünnephez „nyakazásos” hiedelmek tapadtak. A vértanú levágott fejét kifaragták és tálra helyezték, vagy tálra festették. E kegytárgyat fejfájás gyógyítására vélték alkalmasnak. A fejfájósok általában Keresztelő János és más lenyakazottak közbenjárását kérték. Az ország különböző részein illő módon úgy tartották, hogy e napon nem jó dolog szabni, vágni. Egyik helyen nem ettek semmi olyant, aminek feje van, mondjuk, káposztát, másutt viszont épp ez volt az előírt étel (gyümölcsféle, mindenekelőtt dinnye.) Tragikomikusan hangzik, de a káposztafajok növekedéséért épp hozzá és az ugyancsak lefejezett Bertalanhoz imádkoztak.

Keresztelő János fővételének gyászos magyar vonatkozása is van. **Ez a nap jelzi a naptárban a középkori magyar állam bukását: 1521. augusztus 29-én foglalta el a török az ország kapuját, Nándorfehérvárt, 1526. augusztus 29-e a megsemmisítő mohácsi csatavesztés dátuma, 1541. augusztus 29-én került az ország fővárosa, Buda is a török hatalmába majd 150 esztendőre**

. Az egybeeséseket már a kortársak is baljós jelnek tekintették, az utókor pedig éppen ezért mély gyászban ülte meg e napot (a mohácsi csatavesztést a nap liturgiájába a római egyház is beépítette). Az egybeesések tényleg meglepőek, de vegyük figyelembe, hogy a magyar-török háborúk idején a hadivállalkozások csúcsideje augusztus végére esett; a töröknek, ha az őszi esőzések előtt haza akart térni, ekkorra már ki kellett csikarnia a döntést. Az sem kizárt azonban, hogy Szulejmán szándékosan választotta a fejvesztett

szent keresztényekre nézve baljós emléknapiját stratégiailag döntő csaták megvívásának időpontjául. Hiszen hadjáratait is mindig ugyanaznap, birodalma egykori, keresztény patrónusának, Szent Györgynek a neve napján indította Magyarországot ellen.